

De dona a dona

«Per no perdre l'esperança, em vaig aferrar al desig de ser mare»

SILVIA FORNÓS
Periodista

MARIA CLIMENT
Escriptora

La salut reproductiva és un debat molt actual. Cada vegada hi ha més persones fent un pas endavant per a compartir les seves experiències personals. Això és el que ha fet l'escriptora i traductora Maria Climent (Amposta, 1985) amb la publicació de l'assaig *Mai és una paraula molt lletja* (Ara Llibres), un relat personal sobri i honest, amb reflexions contundents sobre el camí per tenir una criatura, i més tenint en compte que quan tenia 26 anys li van diagnosticar una malaltia degenerativa com és l'esclerosi múltiple. Abans, l'autora publicà *A casa teníem un himne* (L'Altra Editorial), en què explora els secrets familiars, les tries vitals i les oportunitats perdudes.

D'una banda, les relacions familiars i, de l'altra, la qüestió de la infertilitat femenina. Amb els seus darrers dos llibres quines barres i tabús pretén trencar?

Per a mi, les relacions familiars no són cap tabú, sinó que la mala comunicació és una cosa que passa a moltes famílies, bastant freqüent. En canvi, del tema de la infertilitat femenina no se'n parla prou. Si bé a moltes dones els resulta difícil quedar-se embarassades i d'altres han tingut avortaments, no se'n parla a menys que traigues tu el tema. Per això, ja que havia passat per aquesta experiència i tenia tanta informació sobre la infertilitat, vaig pensar a escriure l'assaig mentre estava embarassada.

Què ha significat el silenci en aquest temps?
Ha representat solitud, aïllament i prudència, bàsicament.

Parla del cost econòmic dels tractaments de fertilitat i de la diferència entre qui s'ho pot permetre i qui no.

Sí, totalment. En el llibre explico que existeix la via pública, però hi ha tants entrebancs, condicions i una llarga llista d'espera, que moltes dones opten, per poc que puguin, per la via privada, però realment és molt cara. Així, detallo els esforços d'estalvi que vaig haver de fer

L'autora ampostina Maria Climent va publicar la seva primera novel·la l'any 2019. FOTO: CEDIDA

durant anys per poder pagar-ho, com qui es paga un hobby molt car.

Què ha trobat a faltar durant el procés?

La sort. Quan estàs enmig d'un procés de fertilitat el que vols és que funcioni, que tot vagi bé d'una vegada, que sigui la bona. Clar, no en parles massa ni amb els familiars ni amb els amics, perquè et sents la de les 'betasperes', ja que sempre estàs pendent de si estàs o no embarassada, i et sents fins i tot ridícula. Tanmateix, al principi sí que en parlava quan em pensava que funcionaria a la primera, a la segona, a la tercera o la quarta, però quan portes cinc intents fins i tot sents vergonya. També trobes a faltar compartir-ho, per la qual cosa t'acabes sentint sola perquè tu mateixa et poses capes a sobre.

Al llarg del tractament, a banda de la paraula mai, quina altra la molestà?

Negatiu.

A què es va aferrar per no perdre mai l'esperança?

Al desig. Jo volia ser mare, tenir un fill, i aquest és el motiu pel

Personal

Maternitat

«A la vegada, és tant gratificant com exigent».

Família

«Al llibre 'A casa teníem un himne' hi ha una frase que diu que és una font de traumes mutus. Es pot definir de mil maneres, pot ser el refugi i l'incendi, depèn de la sort que hagi fet cadascú».

Literatura

«És un refugi. Sempre hi ha algun llibre que et pot acompanyar. A la tauleta de nit tinc 'Maria Antonieta', de Stefan Swieg».

qual no he desistit en tot aquest temps. Hauria pogut desistir tranquil·lament, perquè arriba un punt en què o et quedes sense diners o et quedes sense energia. Per sort, no m'hi vaig trobar, tot i que en moltes ocasions em vaig plantejar si continuar o no.

És el temut límit.

Sí. Al llibre ho comparo amb una màquina escurabutxaques perquè penses que la següent serà la bona, però et pots quedar allí enganxada. Arribat el moment, has de valorar si estàs gaudint de la vida o si estàs vivint només per fer realitat aquest desig, i fins quan. Costa molt establir quin serà el teu límit, és una decisió molt personal.

Quan ja es va quedar embarassada, ¿va sentir certa sensació d'irrealitat?

Si ha anat mal altres vegades, penses que també pot anar-ho una altra, per més que et diguin que tot va bé. Una part de tu pensa que serà la bona, però una altra part prudentíssima i escarmentada pensa que no té per què.

Parla del que comporta la maternitat, de la conciliació de la vida personal i laboral.

Maria Climent Escriptora

Un abans i un després de 'Gina'

És llicenciada en Traducció i Interpretació i també ha estudiat Guió. Ha treballat de professora d'idiomes, de copywriter, de content manager, de social media manager, de professora d'escriptura i de cronista. L'any 2019 publicà la seva primera novel·la 'Gina' (L'Altra Editorial), que va ser un èxit de crítica i de públic, i de la qual se n'han fet més de 9 edicions.

Són reflexions que vaig fer durant l'embaràs. Com autònoma, has de valorar si posar-te a treballar aviat per pagar algú que cuidi el teu fill o filla, o treballar menys, el que implica menys diners.

Donada la seva experiència personal, va pensar a buscar suport psicològic en algun moment?

Treballar les emocions és important, però també és complicat, ja que, tot i que pots accedir a professionals del sistema sanitari públic, no és tan fàcil, i si has de fer-ho per la via privada, normalment, prefereixes guardar els diners per al procés de fertilitat.

En qualsevol cas, sempre hi ha lloc per a l'esperança.

El que pretenc és acompanyar altres dones que estiguin passant per aquest procés o hagin passat i que s'hagin sentit o se sentin així, és a dir, que sàpiguen que no són les úniques, que moltes hem passat per això abans de tenir una criatura. Quan la tens als teus braços tot això es va oblidant i et quedes que ha valgut la pena. És la meua història, no me n'amago ni me n'avergonyixo, perquè m'ha donat lo més valuós de la meua vida.